

F. t. l. vedr. visse forbrugerftaler m.v.

Det kan således f.eks. ikke kræves af en erhvervsdrivende, der vælger at lægge de foreskrevne oplysninger og aftalevilkårene på en hjemmeside eller sender dem med en e-post, at den pågældende sikrer sig, at forbrugeren har en personlig computer med internet og e-post, hvortil er knyttet en printer. Det afgørende er, om forbrugeren efter at have fået meddelt adressen på varigt medium har adgang til oplysningerne, og i det nævnte eksempel vil forbrugeren kunne få adgang til oplysningerne via en computer på et offentligt bibliotek.

Udvalget peger imidlertid samtidig på, at det af artikel 5, stk. 3, i direktivet om fjernsalg af finansielle tjenesteydelser følger, at forbrugeren på et hvilket som helst tidspunkt under aftaleforholdet vedrørende en finansiell tjenesteydelse har ret til at få aftalevilkårene udleveret på papir.

En tilsvarende bestemmelse gælder ikke for fjernsalg af varer og ikke-finansielle tjenesteydelser. Af hensyn til de dele af befolkningen, der ikke har almindelig adgang til eller er fortrolige med anvendelsen af moderne teknologi, finder udvalget imidlertid, at det vil være rimeligt at gøre artikel 5, stk. 3, i det finansielle direktiv til en generel regel, således at den også finder anvendelse i relation til fjernsalg af varer og ikke-finansielle tjenesteydelser.

Der henvises til betænkningen side 103-106 og 336-339.

- Udvalget foreslår en udvidelse af den gældende undtagelse fra kravet om meddelelse af oplysninger på varigt medium i forbrugerftalelovens § 11 a, stk. 5, der vedrører tjenester, hvor bestilling og levering sker samlet på en gang via den anvendte kommunikationsteknik. Den gældende undtagelsesregel er en gennemførelse af artikel 5, stk. 2, i det generelle fjernsalgsdirektiv, men bestemmelsen giver efter udvalgets opfattelse en videre beskyttelse af forbrugerne, end hvad der følger af direktivbestemmelsen.

Efter udvalgets forslag skal undtagelsen gælde ved aftale om tjenesteydelser, der bestilles og opfyldes ved anvendelse af samme fjernkommunikationsteknik, når tjenesteydelsen leveres samlet på én gang, vederlaget for ydelsen opkræves af udbyderen af det anvendte kommunikationsmiddel, prisen for tjenesteydelsen ikke overstiger 75 kr., og forbrugeren er bekendt med prisen for ydelsen og fortrydelsesretten.

Efter udvalgets opfattelse vedrører direktivbestemmelsen tjenester, der leveres via den samme fjern-

kommunikationsteknik, som anvendes ved indgåelsen af aftalen, og ikke varer eller tjenesteydelser, som leveres på anden måde, f.eks. en håndværksydelse, der skal leveres »fysisk«. Abonnementsaftaler om f.eks. løbende levering af nyheder eller en løbende aftale om levering af chat-tjenester på mobiltelefonen er heller ikke omfattet. Udvalgets forslag er i overensstemmelse hermed.

Undtagelsen omfatter heller ikke finansielle tjenesteydelser, herunder betalingstjenester.

Baggrunden for udvalgets forslag er, at IT- og telebranchen over for udvalget har anført, at det er forbundet med praktiske og økonomiske vanskeligheder for branchen i forbindelse med indgåelse af fjernsalgsaftaler via mobiltelefonen at overholde forbrugerftalelovens krav om meddelelse af oplysninger på varigt medium. For så vidt angår indholdstjenesterne er der tale om, at de udbudte tjenester koster meget små beløb – f.eks. 4 kr. for at deltage i en tv-afstemning eller 5 kr. for at modtage dagens avisoverskrifter. Det forekommer i disse tilfælde unødigt omstændeligt og er ikke rentabelt at skulle sende forbrugeren en e-mail eller et almindeligt brev for at opfylde kravet om meddelelse af oplysninger på varigt medium.

Der er efter udvalgets forslag alene tale om en undtagelse fra kravet om meddelelse af oplysninger på varigt medium og ikke en undtagelse fra *fortrydelsesretten*. En tjenesteyder, som vil sikre sig mod, at forbrugeren kan fortryde sin bestilling, efter at opfyldelsen er påbegyndt, må derfor sikre sig, at forbrugeren giver sit samtykke til, at udførelsen kan påbegyndes inden fortrydelsesfristens udløb.

Der henvises til betænkningen side 331-336.

Justitsministeriet er enig i udvalgets synspunkter vedrørende indholdet af begrebet varigt medium.

Justitsministeriet er herunder enig i, at en hjemmeside kan udgøre et varigt medium, hvis der er sikkerhed for, at de oplysninger, der ligger på hjemmesiden, ikke kan ændres i en rimelig periode.

Oplysningen om web-adressen skal efter Justitsministeriets opfattelse være meddelt forbrugeren personligt, f.eks. ved en SMS-besked, og det er således ikke tilstrækkeligt, at oplysningen meddeles i den erhvervsdrivendes markedsføringsmateriale. Der kan derimod efter Justitsministeriets opfattelse næppe opstilles den forudsætning for, at betingelsen om varigt medium anses for opfyldt, at hjemmesidens adresse er meddelt forbrugeren på et andet varigt medium.

Med hensyn til længden af den periode, inden for hvilken oplysningerne på hjemmesiden ikke må kun-